

Pátek 17. července

Zrovna se loučíme před letními prázdninami, když se ozve první hrom. Je to tak hlasitá rána, až Connie leknutím nadskočí. John se zasměje. Vzduch je těžký horkem.

„Měla by sis pospíšit!“ křikne.

Rychle jim zamávám a běžím k autu. Když k němu doběhnu, začne mi v tašce tlumeně zvonit mobil. Podle zvonění poznám, že je to Matthew.

„Jsem na cestě,“ řeknu mu a šmátrám ve tmě po klice. „Zrovna nasedám do auta.“

„Už?“ ozve jeho hlas. „Myslel jsem, že jdeš ještě ke Connie.“

„To jsem původně chtěla, jenže myšlenka, že na mě čekáš, byla příliš lákavá,“ zažertuju. Pak mi dojde, jak byl jeho hlas bezbarvý. „Je všechno v pořádku?“ zeptám se.

„Jo, jen mám příšernou migrénu. Začala asi před hodinou a pořád se to zhoršuje. Proto ti volám. Nebude ti vadit, když si půjdu lehnout?“

Cítím horký vzduch na kůži a nad hlavou se mi sbírá bouřka. Ještě neprší, ale je mi jasné, že už to není daleko. „To víš, že ne. A vzal sis něco?“

„Ano, ale nemám dojem, že by to nějak pomáhalo. Říkal jsem si, že bych si šel lehnout do ložnice pro hosty, takže kdybych usnul, nezbudíš mě, až dorazíš.“

„Dobrý nápad.“

„Jen se mi nechce jít do postele, aniž bych věděl, že jsi v pořádku doma.“

Usměju se. „Neboj, však mi to bude trvat jen čtyřicet minut. Ledaže bych jela lesem po Blackwater Lane.“

„Opovaž se!“ Téměř cítím, jak mu hlavou projela palčivá bolest, když zvedl hlas. „Au, to je síla,“ řekne. Je mi ho líto. Ztiší hlas na přijatelnější úroveň. „Cass, slib mi, že tamtudy nepojedeš. Zaprvé nechci, abys tím lesem jezdila sama, a zadruhé se blíží bouřka.“

„Dobře, tak tam nepojedu,“ odpovím rychle, svezu se do sedadla a tašku hodím vedle sebe.

„Slibuješ?“

„Slibuju.“ Otáčím klíčkem v zapalování, zařadím a telefon si přidržuju ramenem.

„Jeď opatrně,“ varuje mě.

„Provedu. Miluju tě.“

„Já tebe víc.“

Uklízím si mobil do tašky a usmívám se nad jeho urputností. Když vyjízdim z parkovacího místa, na přední sklo mi bubnují první dešťové kapky. *Tak už je to tady*, pomyslím si.

Když najíždím na dálnici, leje jako z konve. Musím jet za obřím kamionem a stěrače naprosto nezvládají objem vody, který mi koly chrstá na přední sklo. Vyjedu, abych ho předjela, a vtom se zableskne. Stejně jako v dětství začínám v duchu pomalu počítat. Rachot hromu se ozve, když jsem u čtyřky. Možná že jsem přeci jen měla jít s ostatními ke Connie. Mohla jsem počkat, až ta bouřka přejde, a ještě se pobavit vtipy a historkami, které vždycky vypráví John. Pocítím náhlý osten viny, když si vzpomenu, jak se na mě podíval, když jsem řekla, že už s nimi

nepůjdu. Zmiňovat Matthewa nebylo nejšťastnější. Měla jsem říct, že jsem unavená, stejně jako naše ředitelka Mary.

Přívaly deště zesilují a auta v rychlém pruhu poslušně zpomalují. Shluknou se kolem mého mini, až je mi tak úzko, že se radši vrátím do pomalejšího pruhu. Nakláním se dopředu, abych něco viděla, a přeju si, aby byly stěrače trochu rychlejší. Předjede mě obří kamion, pak další, a ten se bez varování náhle zařadí přede mě, takže musím dupnout na brzdy. Najednou mi připadá příliš nebezpečné na dálnici zůstat. Na nebi křižují další blesky a v jejich světle zahlédnu směrovku na Nook's Corner, vesničku, ve které bydlím. Černá písmena na bílém pozadí září ve světle reflektorů jako maják v temnotě a připadají mi tak lákavá, že se v poslední možné vteřině rozhodnu a odbočím doleva na silnici, kterou Matthew nechtěl, abych jela. Za mnou se ozve našťvané zatroubení, a jak sjíždím do černočerné tmy, zní mi to jako zlé znamení.

Téměř nevidím, kam jedu, i když mám zapnutá dálková světla. Najednou lituju, že jsem sjela z krásně osvětlené dálnice. Ve dne je tahle cesta listnatými lesy plnými rozkvetlých zvonků nádherná, jenže v noci, jako je tahle, budou všechny zákruhy a skrytá klesání pěkně zrádné. Z té představy se mi strachem svírá žaludek. Domů to mám ale jen čtvrt hodiny. Když zůstanu klidná a neudělám nic zbrklého, budu brzy doma. I tak ale trochu sešlápnu plyn.

Najednou se lesem prožene poryv větru, až to mým maličkým autem smýkne. Snažím se ho srovnat a vtom vjedu do skryté prohlubně. Na pár děsivých okamžiků se kola odlepí od země. Srdce mám až v krku, jako bych jela na nějaké hrůzostrašné horské dráze. Když auto dopadne zpátky na zem, vytryskne vedle něj voda a přelije se mi po předním skle, takže nevidím vůbec nic.

„Ne!“ vykřiknu, když se auto trhaně zastaví v kaluži vody. Strach, že zůstanu trčet v lese, mi napumpuje adrenalin do žil. Zuřivě zařadím jedničku, až to v převodovce zachrčí, a sešlápnu pedál. Motor zařve, ale auto se rozjede, rozstříkne kolem sebe vodu a vyjede z prohlubně ven. Srdce, které drželo tempo s bláznivě stírajícími stěrači, mi buší tak prudce, že mi trvá několik vteřin, než znovu popadnu dech. Netroufám si ale zastavit. Mám strach, že by už motor znovu nenaskočil. Jedu teď ale opatrněji.

O několik minut později třeskne nenadále takový hrom, až leknutím nadskočím a pustím volant. Auto nebezpečně sjede doleva, a když se mi ho třesoucíma se rukama podaří strhnout zpět, zaplaví mě strach, že se mi možná nepodaří dojet domů vcelku. Snažím se uklidnit, ale mám pocit, jako bych byla v sevření nejen živlů, ale i stromů, které se strašidelně zmítají ve větru, jako by už už chtěly popadnout moje autíčko a mrštít ho do víru bouře. Je obtížné se soustředit. Déšť bubnuje do střechy, vítr lomcuje okénky a stěrače skřípou o sklo.

Teď mě na silnici čeká několik zatáček, a tak se nakloním dopředu a pevně sevřu volant. Cesta je opuštěná, a když se mi podaří zdolat dvě zatáčky, přeju si, aby se přede mnou objevila zadní světla nějakého auta, za kterým bych mohla jet zbytek cesty lesem. Mám pocit, jako bych zůstala na celém světě úplně sama a nejradši bych zavolala Matthewovi, abych slyšela jeho hlas a věděla, že nejsem sama. Nechci ho ale budít, když má migrénu. Navíc by se pěkně naštvál, až by zjistil, kde jsem.

Když už si myslím, že to nikdy neskončí, vyjedu ze zatáčky a asi sto metrů před sebou uvidím zadní světla. Roztřeseně vydechnu úlevou a trochu přidám, abych auto dojela. Teprve když jsem skoro u něj, dojde mi, že se nehýbe, ale stojí na malém odpočívadle. Na poslední chvíli se mi podaří ho objet, ale od

nárazníku mě dělí sotva pár centimetrů. Když auto předjíždím, zadívám se naštvaně na řidiče a chci na něj zakřičet, jak si to představuje, že si nezapnul blinkačky. Z auta se na mě podívá nějaká žena. Přes lůják na ni ale moc dobře nevidím.

Nejspíš se jí něco stalo s autem, a tak zaparkuju kousek před ní a nechám motor běžet. Je mi jí líto, že v tomhle počasí bude muset vylézt z auta, ale zároveň jsem tak trochu ráda, že i někdo jiný byl natolik šílený, že se v téhle bouři vydal přes les. Dívám se do zpětného zrcátka a představuju si, jak hledá deštník. Čekám ještě asi dalších deset vteřin, než mi dojde, že ona z toho auta nevystoupí. Docela mě to štvě, protože si přece nemůže myslet, že za ní v tomhle lůjáku poběžím já. Možná však nemůže vystoupit – pak by ale přece aspoň blikla světly nebo zatroubila, abych věděla, že potřebuje pomoc, ne? Nic se neděje, a tak si odepnu pás. Pořád koukám do zpětného zrcátka. A i když ji nevidím pořádně, je na tom, jak tam jen tak sedí s rozsvícenými světly, něco divného a já si vzpomenu na všechny ty historky, co mi kdysi vyprávěla Rachel. O lidech, kteří zastavili, aby pomohli někomu s rozbitým autem, a kterým pak vlastní auto ukradli. Nebo o řidičích, kteří vystoupili z auta, aby pomohli zraněnému jelenovi na silnici, jenže to byla jen léčka a oni pak byli brutálně napadeni a okradeni. Zase se rychle připoutám. Když jsem jela okolo, nikoho jiného jsem v autě neviděla, jenže to neznamená, že tam nikdo není. Někdo se klidně může schovávat vzadu, připravený vyskočit.

Další blesk prořízne oblohu a zmizí mezi stromy. Přížene se další poryv větru a na okénko spolujezdce zaškrábají větve, jako by se někdo chtěl dostat dovnitř. Po zádech mi přejede mráz. Připadám si hrozně zranitelná, a tak povolím ruční brzdu a maličko popojedu dopředu, aby to vypadalo, že chci odjet. Třeba

to tu ženu přiměje, aby něco – cokoliv – udělala, aby mi dala najevo, že tam nechce zůstat sama. Nic se ale neděje. Neochotně zase zastavím, protože bych asi neměla jen tak odjet a nechat ji tady. Jenže ani já se nechci vystavit nebezpečí. Myslím na to, že když jsem jela okolo ní, nijak mi nedala najevo, že by potřebovala pomoc, nemávala na mě ani nic podobného, takže je možná už někdo, manžel nebo nějaká asistenční služba, na cestě. Kdyby se mi rozbilo auto, volala bych nejdřív Matthewovi a nečekala, až někdo pojedě okolo.

Pořád jsem na vážkách, ale déšť mi urputně bubnuje do střechy auta, jako by čím dál rychleji říkal – Jeď, jeď, jeď! A to rozhodne. Uvolním brzdu a pomaličku odjíždím pryč, abych jí dala ještě poslední možnost mě zastavit. Ona to ale neudělá.

O několik minut později vyjedu z lesa a zamířím domů, k našemu krásnému domku s popínavými růžemi u vchodu a s rozbujeleou zahradou vzadu. Zapípá mi telefon. Takže už mám zase signál. O kilometr dál zastavím u našeho domu, jak nejbliž to jde, a jsem ráda, že jsem dojela celá. Pořád myslím na tu ženu v autě. Až budu doma, zavolám asi na místní policii nebo asistenční službě. Vzpomenu si, že mi přišla nějaká zpráva, když jsem vyjela z lesa, a tak vytáhnu mobil z tašky. Zpráva je od Rachel:

Ahoj, doufám, že ses dneska dobře bavila! Jdu do postele, zítra musím hned z letiště běžet do práce. Už teď jsem unavená. Chtěla jsem se jen ujistit, že máš ten dárek pro Susie. Zavolám zítra ráno. xx

Když dočtu na konec, zamračím se – proč chce Rachel vědět, jestli jsem koupila dárek pro Susie? Nekoupila, protože na konci školního roku jsem toho měla opravdu hodně. Navíc

je oslava až zítra večer, takže jsem chtěla jet nakupovat zítra dopoledne. Přečtu si tu zprávu znovu. Z toho, jak to píše, to ale vypadá, jako by Rachel čekala, že jsem koupila něco za nás obě.

Přemýšlím, kdy jsem ji viděla naposled. Bylo to asi před dvěma týdny, než měla letět do New Yorku. Pracuje pro britskou divizi Finchlakers, velkou americkou poradenskou firmu, a často létá pracovníě do USA. Ten večer jsme spolu šly do kina a pak na víno. Možná že jsme se domlouvaly, abych něco Susie koupila. Snažím se vzpomenout, co jsme se rozhodly jí pořídit. Mohlo to být cokoliv – parfém, šperk, kniha – nic mi ale nepřijde povědomé. Zapomněla jsem na to? Do mysli se mi vkrádají nepříjemné vzpomínky na mámu, a tak je rychle zaženu. *To není stejné, řeknu si našťvaně, já nejsem stejná. Zítra si určitě vzpomenu.*

Nacpu mobil zpátky do tašky. Matthew má pravdu, potřebuju si odpočinout. Dva týdny na pláži budou určitě stačit. A Matthew si taky potřebuje odpočinout. Nejeli jsme ani na svatební cestu, protože jsme rekonstruovali náš domek. Poslední pořádnou dovolenou, kdy jen tak ležíte na pláži a celé dny nic neděláte, jsem měla předtím, než zemřel táta, před osmnácti lety. Potom jsem si toho nemohla moc dovolit, protože jsem musela přestat učit, abych se postarala o mámu. Když jsem se pak krátce po její smrti dozvěděla, že nebyla žádná chudičká vdova, zdrtilo mě to. Nechápala jsem, proč chtěla žít v takové nouzi, když mohla mít veškerý luxus. Byla jsem v takovém šoku, když mě notář informoval o dědictví, že jsem na něj dokázala jen nevěřičně zírat. Myslela jsem si, že nám táta nenechal vůbec nic.

Třesknutí hromu mě vrátí do přítomnosti. Zní už z většší dálky. Zahledím se z okénka a přemýšlím, jestli doběhnu na

verandu dřív, než budu úplně promočená. Přitisknu si tašku na prsa, otevřu auto a s klíčem v ruce přeběhnu ke dveřím domu.

V předsíni si zuju boty a po špičkách vyjdu schody. Dveře do pokoje pro hosty jsou zavřené. Mám chuť je pootevřít a podívat se, jestli Matthew spí. Nechci ale riskovat, že ho vzbudím, a tak se jen rychle odstrojím a vlezu si do postele. Usnu snad ještě dřív, než se hlavou dotknu polštáře.